

министрима писменим путем на које влада мора да одговори у року истог сазива. Народна скупштина се сазивала у редовни и ванредни сазив, с тим да се у редовни сазив сазивала сваке године 20. октобра осим ако пре тога није краљевим указом сазвана у ванредни сазив. Краљев указ којим се закључују седнице једног скупштинског сазива је садржавао и његову наредбу о одржавању редовног сазива за следећи 20. октобар а ако је изостало одређење тог датума за одржавање следећег редовног сазива парламента, онда се Скупштина, по самом Уставу, састајала поменутог датума. Поред сазивања, краљ је и отварао, одлагао односно закључивао скупштинске седнице и на крају и распуштао Скупштину, што доказује да то нису биле самосталне радње Скупштине које врше њени функционери (председник). Као што је поменуто, Народна скупштина учествује и у промени Устава, заједно с краљем, и то тако да предлог за промену уставних одредби подносе или краљ или Народна скупштина. Извршну (управну) власт по Уставу врше краљ и Министарски савет који је потчињен краљу јер он именује његове чланове и председника. Зато Министарски савет (влада) има специфичан положај који се огледа у његовом односу према краљу и Скупштини, што представља видно одступање од чистог парламентаризма. По овом Уставу министри су одговорни и краљу а не само Скупштини, што није у духу парламентарног режима. Парламентарни режим подразумева да влада произилази из парламентарне већине и само њој одговара за свој рад. Због овакве двоструке одговорности владе, овај систем власти би могао да се назове монархијским парламентаризмом, за разлику од оног правога где влада само одговара пред парламентом и мора да ужива поверење његове већине. Поред политичке одговорности, министри одговарају и кривично по оптужби краља или Народне скупштине за повреду Устава или закона учињену у вршењу службене дужности. Ова одговорност министара (и других државних службеника) се утврђује и реализује пред Државним судом, једним телом састављеним од шест државних саветника и шест касационих судија а Уставом је сачувана од раније позната установа Државног савета као највишег управног суда који као последња инстанца решава управне спорове. Управна власт коју спроводе министри обухвата доношење уредби за спровођење закона (обичне уредбе), али изузетно и право доношења уредби са законском снагом које се издају само за одређене, случајеве и само на основу законског овлашћења. Међутим, у пракси ово уредбодавно законодавство у то време никад није било строго под законом нити се односило на тачно одређене случајеве. Под утицајем уредбодавне праксе из Првог светског рата, наставило се с јачањем уредбодавне